

Eksistenser; der paa Grund af Fattigdom eller paa Grund af deres slette Opdragelse en Gang ere komne ind paa Tvangsarbejdsanstalterne. Det vil ikke have nogen gavnlig Følge at anvende Prygl i saadanne Tilfælde. Naar den rette Aand, som burde være til Stede paa saadanne Anstalter, er til Stede, mene vi, at Prygl ikke kunne være nødvendige, det gaar med saadanne Anstalter, som det gaar med de gode og de daarlige Skoler; hvor den rette Aand hersker i Skolerne, pryglers man ikke, men hvor der derimod er en mindre god Aand, en mindre dygtig Ledelse, tager man ofte sin Tilflugt til Prygl, men uden at være i Stand til at paavise gavnlige Følger af Pryglene.

Hvis man havde nogen Garanti for, ja, naar man blot kunde tro paa, at Prygl kunde virke gavnligt, kunde man muligvis overveje Spørgsmaalet, men vi formaar slet ikke at se, at Prygl kunne virke gavnligt. Naar en saadan pryglet Person kommer ud af Tvangsanstalten, er han sikkert ikke bleven en Smule bedre, end han var, før han kom derind. Jeg har oven i Købet den Tro, at han i Virkeligheden er bleven yderligere forraaet og vil være en endnu større Fare for Samfundet, vil være mere fjendsk mod det, end han har været før. En saadan Mand vil ikke i nogen som helst Henseende være bleven forbedret ved disse Prygl. Tværtimod; han vil være bleven værre. Jeg skal ellers ikke uddybe det Spørgsmaal videre eller komme ind paa Spørgsmaalet om Prygl i sin store Almindelighed. Der er sagt saa meget om det her i Tinget, at det kun vilde blive Gentagelse. Jeg tror ogsaa, det maa siges, at Pryglevennerne, om jeg maa kalde den saaledes, i Virkeligheden ere tagne betydeligt af i Antal mod tidligere, da Tilhængerne sikkert vare vundne ved kunstige Midler, ved at der blev opstillet Skræmmebilleder, der i Virkeligheden kun vare Skræmmebilleder. Selv de Medlemmer af Udvalget, der have udtalt sig lidt i Retning af Bibeholdelse af Pryglestraf, have i Virkeligheden kun ønsket Spørgsmaalet udsat til nærmere Drøftelse, indtil Straffelovens endelige Revision foreligger. Vi ønske, som sagt, straks at gaa til Ophevelse af Prygl's Anvendelse ogsaa indenfor Straffeanstalterne. Vi mene, at hver Dag, der gaar, hvor Pryglestraffen eksisterer, er uheldig.

Hvor hensigtsløs en saadan Anvendelse af Straf kan være, synes jeg, vi have haft et Eksempel paa i de sidste Dage, hvor der netop er faldet en Dom, der idømmer

Prygl. En Mand, et sygeligt Individ, som i selve Dommen og dens Præmisses stemples som et sygeligt Individ, bliver ikke desto mindre idømt Prygl. Tror nogen, at man kan prygle de sygelige Tilbøjeligheder, som han sidder inde med, ud af ham? Jeg tror det ikke. Naar han bliver løsladt, er hans sygelige Tilbøjeligheder sikkert lige saa stærke, som de have været før. Naturligvis maa Samfundet værge sig overfor en saadan Mand, men man bør behandle ham, som man behandler et andet sygt Menneske, og ikke give sig til at prygle ham, for det er der ingen fornuftig Mening i.

Jeg vil med disse Ord anbefale det Ændringsforslag, som et Mindretal har stillet under Nr. 10, og det dertil sig sluttende Ændringsforslag under Nr. 11. Det vil sikkert være en udmærket Foranstaltning at gaa dertil, og jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme derfor. Det samme Mindretal har under Nr. 12 stillet Forslag om Indførelse af et nyt Stykke i § 13, som skulde gaa ud paa i visse Tilfælde at fastsætte en mildere Straf for nogle af de i Straffelovens Kap. 23—27 omtalte Berigelsesforbrydelser. Minimumsstraffen for disse Berigelsesforbrydelser er 8 Maaneder eller 1 Aar, og vi mene, at den ikke staar i Forhold til de Forbrydelser, den rammer. De Forbrydelser, vi nærmest maatte tænke paa, naar vi anbefale at indsætte dette Stykke i Paragraffen, ere Indbrudstyverier og den Slags. Jeg tænker naturligvis ikke paa de større Forbrydelser som Falskmøntneri og lignende men jeg antager heller ikke, at Domstolene i saadanne Tilfælde af grovere Forbrydelser vilde anvende Paragraffen. Ændringsforslaget er ligelydende med en Paragraf, som fandtes i det Lovforslag, som i sin Tid blev indbragt her i Tinget ved privat Initiativ af daværende Folketingsmand Sveistrup og flere, efter at Albertis første Forslag til en Pryglelov havde lidt Skibbrud, og det var sikkert en af de Bestemmelser, som bleve stillede op for at indskre Bestemmelsen om Prygl, for lettere at faa dem til at glide, idet man erkendte, at der her var Grund til at indføre formildende Bestemmelser. Bestemmelsen gik imidlertid uden særlig Opmærksomhed ud i Landstinget og blev ikke genoptagen af Folketinget. Vi mene nu, at det kunde være paa Tide at genoptage denne Bestemmelse. Det er altsaa et gammelt Krav fra Folketingets Side, og jeg skal anbefale, at vi allerede nu gaa til at træffe denne Bestemmelse i Stedet for at vente, til den